

Η ΤΣΑΝΤΑ ΤΗΣ WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Όταν ο πατέρας μου γύριζε σπίτι την Παρασκευή το βράδυ,
ύστερα από πέντε μέρες μακριά για δουλειά, ήταν εξαντλημένος.

Σχεδόν κάθε εβδομάδα μου ζητούσε να πάω στο γκαράζ και να του
φέρω δύο πράγματα από το αυτοκίνητο: τον φάκελο και την
τσάντα.

Τα χρειαζόταν και τα δύο.

Στις 21:30 ακριβώς θα τηλεφωνούσε ένας επιθεωρητής και τα
νούμερα έπρεπε να είναι έτοιμα.

Έγινε η τελετουργία μας της Παρασκευής.

Δεν παραπονέθηκα ποτέ.

Το έκανα για τον πατέρα μου.

Το έκανα για εμάς.

Τα νούμερα δεν ήταν ποτέ λάθος.

Τα αποτελέσματα δεν ήταν ποτέ κάτω από τις προσδοκίες.

Και δεν τον είδα ποτέ θυμωμένο.

Σαν παιδί, κατέληξα να πιστεύω ότι είχε μια μαγική τσάντα.

Στο σπίτι όμως η μητέρα μου μου ζητούσε συχνά να της φέρω την
τσάντα και το πορτοφόλι της.

Αυτό ήταν το πρώτο μου μάθημα.

Δύο εντελώς διαφορετικά αντικείμενα μπορούσαν να έχουν το ίδιο
όνομα.

Η μία μεγάλη, γεμάτη δουλειά.

Η άλλη μικρή, γεμάτη χρήματα.

Χρόνια αργότερα, ένα χειμωνιάτικο βράδυ, ο πατέρας μου κι εγώ
γυρίζαμε από μια κηδεία.

Τα μπλόκα των εργατικών κινητοποιήσεων μάς ανάγκασαν να
πάρουμε έναν δρόμο που δεν παίρναμε ποτέ.

Σε μια σκοτεινή λεωφόρο στέκονταν μερικές γυναίκες δίπλα σε
μικρές φωτιές.

Η καθεμιά κρατούσε μια τσάντα.

Ρώτησα ποιες ήταν.

Ο πατέρας μου χαμογέλασε.

«Είναι κυρίες που ψάχνουν δουλειά».

Κοίταξα τις τσάντες.

«Κουβαλούν τα εργαλεία τους μαζί τους», εξήγησε.

«Και ποιοι είναι οι πελάτες τους;»

«Οι άνθρωποι που κάνουν καλές πράξεις».

Ήμουν δέκα χρονών.

Φυσικά, υπέθεσα ότι όσοι είχαν να κάνουν με πράξεις είχαν κάπως
να κάνουν και με εκείνες τις γυναίκες. Η παρεξήγηση μου
φαινόταν απολύτως λογική.

Χρόνια αργότερα, ο πατέρας μου με πήγε στο Μιλάνο.

Για πρώτη φορά μπήκα στον ναό των ιταλικών οικονομικών, την
Piazza Affari.

Η αίθουσα συναλλαγών ήταν γεμάτη φωνές.

Άνθρωποι που αγόραζαν.

Άνθρωποι που πουλούσαν.

Άνθρωποι που κουνούσαν κομμάτια χαρτί σαν να εξαρτιόταν από
αυτά ο ίδιος ο πολιτισμός.

Κοίταξα γύρω μου μπερδεμένος.

«Γιατί φωνάζουν όλοι;»

Ο πατέρας μου γέλασε.
«Έτσι λειτουργεί αυτή η δουλειά».

Διαφώνησα αμέσως.
Τον έβλεπα να δουλεύει δεκαπέντε χρόνια.
Δεν είχε χρειαστεί ποτέ να φωνάξει.

Γελάσαμε σαν τρελοί.
Εκείνο το βράδυ τελείωσε στα Navigli, όπου οι αναμνήσεις μου
ανακατεύτηκαν για άλλη μια φορά.

Οι γυναίκες στην άκρη του δρόμου.
Οι τσάντες τους.
Οι χρηματιστές στο χρηματιστήριο.
Οι χαρτοφύλακές τους.

Διαφορετικές αγορές.
Διαφορετικό εμπόρευμα.
Η ίδια ανθρώπινη αναζήτηση.

Μερικοί από εκείνους τους άντρες μπορούσαν να αγοράσουν
σχεδόν τα πάντα.
Αυτό που δύσκολα αποκτούσαν ήταν τα συναισθήματα.
Έλπιζαν να αγοράσουν αγάπη.
Αυτό που συνήθως αγόραζαν ήταν κάτι άλλο.

Ύστερα ήταν η θεία μου.
Έκρυβε τα καλλυντικά της μέσα στην τσάντα της, γιατί ο ζηλιάρης
άντρας της πίστευε ότι η ομορφιά πρέπει να φαίνεται φυσική.

Όταν γύριζε σπίτι, άφρογα περιποιημένη, εκείνος χαμογελούσε
περήφανα.

«Είσαι υπέροχη σήμερα».
«Τι υγιές δέρμα».
Κι εκείνη έγνεφε σιωπηλά.

Άλλη μια τσάντα.
Άλλο ένα μυστικό.
Άλλη μια αγορά.

Όσο μεγάλωνα, ανακάλυψα ότι ο κόσμος έχει πολλά είδη τσάντας.

Κάποιες κουβαλούν νούμερα.
Κάποιες κουβαλούν χρήματα.
Κάποιες κουβαλούν επιθυμίες.
Κάποιες κουβαλούν ψέματα.
Και κάποιες κουβαλούν ολόκληρες ζωές.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
Η σάγκα της Wall Street